

Лесь Подерв'янський

МНОЖЕННЯ В УМІ, або ПЛИННІСТЬ ЧАСУ

Дійові особи

Арнольд , людина-крокодил.

Феофан , людина-сітка.

Борис , людина-пташеня.

Сабур , людина-скамійка.

Кербабай , людина-двері.

Максуд , людина-крейда.

Пліт . на ньому знаходяться всі вищезгадані дегенерати.

Мимо них проплива середньоросійський пейзаж так, що здається, ніби пліт пливе. на плоту встановлено іржавого залізного листа з крейдяним написом: «25,4×16,4», біля листа стоїть Максуд і множить.

Арнольд (повзе на животі вздовж ж плота). води кругом, твою матір у кишкі!

Борис (сидить навкарачках і помахує коротенькими ручка — ми, широко роззявляючи рота). Поналивало, мабуть.

Феофан (стрибає по плоту неприємними

стрибками). Поналивало, поналивало, салабон!

Сабур (*стоячи раком*). Може, десь труби прорвало?

Феофан . а тебе хто пита? Раз переїбу, й хорош.

Максуд множить. Сабур ніяково мовчить.

Феофан . Що мовчиш? Шо не ясно? Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур швидко відчиняє Кербабая, який скрипить, і знову становиться раком. Максуд витира те, що помножив.

Арнольд (*сіда на Сабура*). і нахуя отой мудак множить? (Показує на Максуда.)

Феофан (*сіда на Сабура*). Щоб було дохуя.

Борис (*противним пісклявим голосом*). Мамка кудись залетіла під три чорти, а я тут сижу і їсти хочу.

Арнольд (*Феофану*). накрій його, щоб не пиздів.

Феофан накрива Бориса своїм тілом. деякий час тихо, тіки Максуд страшно стучить крейдою по залізу.

Арнольд (Сабуру). Закрий Кербабая, дме! арнольд важко плюхається з сабура і повзе вздовж плота. Сабур зачиняє Кербабая, який знову скрипить. Максуд множить. весь цей час Феофан стоїть раком, накриваючи Бориса.

Феофан . і довго мені отак стоять?

Кербабай рипить. Максуд стучить крейдою по залізу.

Арнольд . вже весь пліт обповз, твою мату у кишки!

Борис (з-під Феофана). я манава оце повзаня! я їсти хочу!

Арнольд . ти диви, його накрили, а він пиздить!

Сабур . ач, який! Їсти хоче! а ми не хочемо?

Феофан . салага хуєв! Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур відчиня Кербабая і знову становиться раком. Кербабай рипить. Максуд витира те, що помножив, здирає ржаву дошку і пиздить її ногами. всі з пострахом дивляться на Максуда. Максуд викида дошку у воду, де вона тоне. Зачиняє Кербабая, садиться на сабура і витирає піт. Максуд. Піздець. всі з пострахом дивляться на Максуда. Пліт пливе.

Завіса

П'ЯТЬ ХВИЛИН НА РОЗДУМИ **П'єса без дійових осіб**

на сцені середньовічна ратуша, зроблена в стилі сталінського бароко. на ратуші великий годинник із знаками Зодіаку та різною іншою хуйньою. Посередині годинника стирчать гарні

скульптури робітника і колгоспниці. в руках у робітника — молоток, в руках у колгоспниці — серп. стрілки на годиннику показують без п'яти дванадцять. Перед ратушею великий майдан, на майдані натовп. натовп терпляче слухає набридливе тікання годинника, уважно спостерігаючи красиві золоті стрілки, зроблені в виді гарних пшеничних колосків. Повільно спливає одна, друга, третя, четверта хвилина. Коли, нарешті, стрілки з колосками наближаються до цифри дванадцять, натовп іздає страшне стате мичання, і, одночасно з тим, красивий золотий робітник на годиннику з усією силою пиздить молотком по пиці гарну золоту колгоспницю, яка, в свою чергу, пиздить робітника серпом по яйцях. Роздається голосний дзвін. стате мичання натовпу переходить у страшне ревіння. і саме в цю мить дверцята на годиннику відчиняються і з них виходить сталін. він позолочений і пофарбований. в одній руці у нього трубка, в другій — знак Зодіаку. Зі рта сталіна іде дим. За сталіним виходять Маленков, Каганович, ворошилов, Будьонний, Хрущов, Берія і інші — всього дванадцять штук. всі вони, за вийнятком Хрущова, тримають в руках знаки Зодіаку. У Хрущова в руці — здоровенна кукурудза. Під звуки приємної часової музики вони пропливають з одного віконця в друге. Годинник б'є дванадцять разів. З останнім ударом дверцята на

годиннику страшно захоплюються і натовп падає на коліна. серед мертвої тиші чути приємний кацапський голос: «Московское время — двенадцать часов».

Завіса

ДОХУЯ МАСЛА

на сцені стоїть гідко розкрашений кіоск з продавцем всередині, біля кіоска стоїть купка мудил і жде трамвая. Раптом прибігає захеканий мудило і врізується головою в кіоск.

Мудило в цигейковій шапці . Што таке? Што, спокійно ходіть не можете?

Захеканий мудило (*лежачи долі*). там дохуя масла!

Всі мудила . де?

Захеканий мудило. там! (*Помирає.*)
вбігає другий мудило, він кулею прошиває стоячих мудил і зникає.

Мудило в картузі (*шуткує*). скорость охуєвающа.

Мудила, які стоять поруч, тупо сміються.

Мудило в блестящому пальті (*впевнено і різко*). там масла дохуя!

Мудило в блестящому пальті зникає в напрямі, в якому, по його підставі, знаходиться дохуя масла.

Мудило в спортивних штанцях з авоською. Люда, що ми стоїмо? Щас, знаєш, скіки долбойобів набіжить?

Мудило в спортивних штанцях і Люда зникають. вбігає зразу п'ять здоровенних мудил, вони несуть мішки, повні масла, а в зубах у кожного стирчить по цілій пачці. Мудила насилу совають язиками, сисячись його прожувать, при цьому вони противно плямкають.

Один з мудил. ето кайф, марожено!

всі остовпіло дивляться їм вслід і стоять, мов хворі стовбняком.

Мудило в цигейковій шапці (раптово скаженіє). За мной!

натовп, спотикаючись, несеться за ним, чути страшенне ревіння, переходяще в жіночий зойк. Продавець висовується з кіоска до половини і з заздрістю дивиться їм вслід. З того боку, де знаходиться масло, йдуть молодцеваті мудила. У них масні їбальники, в руках вони тримають носилки. на носилках лежить дохуя масла. Зверху, прямо на маслі, лежить іще один мудило, він блює маслом вниз.

Продавець. Шо з нім таке?

Мудило. і з тобою, дед, таке буде, еслі дохуя масла з'їси.

З того боку, з якого прийшли мудила, чути дике ревіння і зойки, де-по-де мимо кіоска швидко